

Da denne i 1889 dannedes, sendte hun nedenstaaende Sang til „Hvad vi vil“, som vi mener, det vil interessere vore Læsere at opfriske som et venligt Minde om denne begavede og højsindede Kvinde.

Kvindens Stemmeret.

(Mel.: Hr. Peder kasted Runer.)

Man ammed hende op med Honningtale
og lullede hende blidelig i Dvale.
Man døbte hende „Blomsten“
i Danas Urtegaard,
med søde Blomsternavne
endnu hun pyntet staa.
:: Gamle Ord trøstede hende længe,
Ord endnu Stuedøren stænge,
Ord endnu! ::

Bag Ruden sad hun fjernt fra Livets Færden,
og førte stundom Veje ud i Verden,
hun var saa lidet hjulpen
som Marskens Døtre to:
hun kunde „Brød ej bage,
ej løse egne Sko.“
:: Spandt saa Guld fromt som Kongens Terne,
Naadsens Brød aad hun altfor gerne,
Naadsensbrød. ::

Brød hendes Snille frem trods Bolt og Spiger,
svang hun sit Scepter over Nordens Riger,
„Kong Buxeløs“ var Navnet,
der lød fra Fjendens Land:
„Hvor tør en ussel Kvinde
gebærde sig som Mand?“
:: Lange Aar laa Kong Albrecht vaagen,
Fandt tilsidst Lys i „Kvinna-Frågen“,
Lys tilsidst. ::

I Sagas Bog staaer ej blot Kongenavne,
tit Kvindeaaag blev mer end Græs og Avne,
Hver Gang hun letted Anker,
holdt Fordoms Lænke fast,
dog bærer det mod Strømmen
Med Fremtidsflag paa Mast.
:: Vrede Ord rundt om Stævnen skumme,
Stemmens Ret faar tilsidst de „Stumme“,
Stemmens Ret. ::

Henriette Steen.

Til de kvindelige Arbejdere.

Af foranstaaende Artikel vil det ses, at den paatænkte Udstilling af Kvindearbejde vil blive ret anselig, og det vilde være baade Synd og Skam, om ikke de kvindelige Arbejdere kom med som Udstillere. Det har ogsaa været Komiteens Hensigt, thi allerede paa et meget tidligt Standpunkt af Ordningen af Planen henvendte man sig til Fagforeningskvinder for at indbyde dem som Deltagere i Udstillingen.

Desværre gaar det med de kvindelige som med de mandlige Arbejdere, det er dem, der gør Arbejdet, men Fabrikanten, der udstiller, hvilket bestandigt viser sig ved vore Udstillinger. Vi tror dog imidlertid, at de kvindelige Arbejdere her i København, saa vel som i andre Byer, ved denne Lejlighed alligevel kunde være Udstillere.

Vi foreslaar, at Herreskrædderne for Eksempel bliver enige om at sy en eller flere Dragter, som de indsender og rimeligvis let faar solgt paa Udstillingen. Der maatte dertil af Foreningens Kasse afses saa mange Penge som til Stoffet. Ligeledes tænkte vi os Væverne. Vi ved nemlig, at der i Vævernes Fagforening findes udmærkede Væversker. De maatte med lidt Velvillighed fra Arbejdsgivernes Side kunne købe det Stykke Tøj, de vævede, og faa Lov at udføre det saa smukt som muligt. Maskinstrykkerne, Cigararbejderne, Trykkerne, Bør-

stenbinderne og Strygernes paa samme Maade. Foreningens Kasse skulde lægge Pengene ud til Væverne, og de dygtigste Kvinder udføre Arbejdet. Man kunde være sikker paa, at de Arbejder, som var udført af de kvindelige Fagforeningsmedlemmer vilde blive solgt først, da man vidste, med hvilket stort Offer de var forarbejdede.

De kvindelige Arbejdere bør forhandle med hinanden herom, saa ogsaa deres Flid og Dygtighed kunde yde sit Bidrag til Berigelse af Kvindearbejde paa Udstillingen og derved ogsaa gavne Kvindesagen.

Om Ernst Trier.

(Sluttet.)

Da Ryslinge Valgmenighedskirke skulde indvies, vilde Trier endelig have mig med. Min Vogn kørte os til Sorø Station. Da vi var komne til Sæde i Kupeen, hørte vi to Mænd derinde tale Tysk. Øjeblikkelig begyndte Trier at synge „For vor Lunge, for vor Tunge Tysk er Edder og Forgift“. Tyskerne studsede og saa vist paa ham, men siden talte de rolig videre. I Ryslinge traf jeg saa en Mængde af de mest bekendte Grundtvigianere. Trier forestillede mig for alle de, han kunde overkomme. Om Aftenen rejste vi til Kolds Højskole, og næste Dag gik Trier hen til sin Fæstemø, Datteren af Provst Abel i Dalum. Jeg maatte love at komme derhen om Aftenen. Provstens Hus var gammeldags, stift og fornemt. Baade Trier og jeg følte os trykkede; han kunde jo ikke tale frit der, ej heller le eller synge i vilden Sky, som han jævnlig trængte til. Men efter Bordet gik vi tre unge ud i Haven: Trier med sin Kæreste under den ene Arm og mig under den anden. Straks, da vi kom derud, begyndte Trier med et dybt Aandedrag:

„Naa, Gud ske Lov! Her tør man da lukke sin Mund op.“

Det blev mig forbudt at sige Frøken Abel. Og sagde Trier: „Synes Du ikke, Marie er en yndig Pige? Og synes Du ikke, det er et helt Guds Mirakel, at hun er vokset op her og bleven saadan en naturlig Pige?“

Nu begyndte Marie at skænde paa ham, men han var ikke god at standse, naar han fik begyndt. Jeg vilde gaa min Vej og lade Kærestefolkene ene, men jeg maatte ikke for Trier. Nu skulde jeg tæve hos dem for at blive kendt med Marie; naar jeg gik, var Tiden jo deres egen.

Jeg gik næsten og var bange for, at Marie Abel skulde blive skinsyg, for jeg syntes, at Trier var lige saa venlig imod mig som imod hende. Ja, jeg er temmelig vis paa, at han kyssede mig ved Afskeden og fremdeles hver Gang, vi mødtes efter en lang Adskillelse, men Marie var lige god imod mig.

Denne Aften i den yndige Præstehave gjorde et saadant Indtryk paa mig, at jeg benyttede senere denne Have som Scene for en af mine Fortællinger i „Udenfor Bondestanden“. Da jeg i afvigte Sommer besøgte Trier sidste Gang, talte vi herom, og han bad mig om at laane Bogen, da han vilde benytte Beskrivelsen af Haven til sin ny Vallekildebog. Det vilde blive kært for hans mange Venner, om denne Bog maatte

blive udgivet, selv om den ikke er helt færdig fra hans Haand.

Jeg vil tilstaa, at jeg undertiden fik for meget af Triers urolige, varmlodige Natur, særlig med Hensyn til det, som jeg kaldte at gøre Spræl. Det var ikke Vigtighed, for den kendte han ikke til, men det var en Trang, han havde til at give sine varme Følelser Luft. Her er nogle Eksempler: Naar han ventede kære Fremmede, enten Bjørnson eller hans egen Fader eller min Ringhed eller andre, han holdt meget af, da forlangte han Eleverne til at gaa dem i Møde paa Landevejen med Sang. Eleverne maatte undertiden tilbringe flere Timer paa Vejen i Frost og Kulde, da det ikke altid kunde beregnes, naar den Fremmede kom. Og naar saadan en Gæst rejste, skulde de alle ned i Gaarden at raabe Hurra tre Gange.

Da Grundstenen skulde lægges til den ny Skolebygning, samlede Trier alle de Mennesker, han kunde faa fat i, det var kun faa, og lagde selv en Grundsten tilrette i den øde Grusgrav, hvori Skolen blev bygget. Der var jo ogsaa rigelig med Sang og Tale. Den Dag, da den ny Højskolebygning skulde indvies, samlede Trier alle de Elever, der var kommet til Stede, og gik med dem hen i Peder Frederikssens Gaard, hvor der hidtil havde været Skole. Herfra tog han Højskolens Fane, og nu marscherede vi alle i Optog fra den gamle Skole til den ny, mens vi sang: I alle de Riger og Lande.

„Hvad skal det betyde, Trier?“ spurgte jeg, inden vi gik derhen.

„Det kan betyde saa meget, kære Anton Nielsen, men særlig skal det betyde, at den ny Højskole skal gaa i samme Aand som den gamle.“

Lad mig fortælle endnu et Træk, som just falder mig ind: En af Eleverne havde efter Juleferien medbragt en „Uro“, en Slags Pynt af smaa trekantede Halmflætninger, som i den Tid hængte over Bordenden i hver Bondestue. Eleven sagde saa til Marie Trier, som den Gang var Kone i Huset:

„Trier holder saa meget af de gamle Bondeskikke, derfor vil jeg bede, om vi maa hænge denne „Uro“ over et Bord inde i Skolestuen.“

Marie svarede:

„Nej I maa saamænd ikke, for naar I har Trier derinde, saa har I Uro nok. Jeg vil hænge den over hans Seng.“

Var det nu end saa, at Triers „Spræl“ somme Tider stødte mig og flere danske sindige Bønder, med hvem jeg har fælles Natur, saa var det dog i Almindelighed de udvortes Ytringer af hans varme, rige Hjerte, der tog os med Storm. Og paa den anden Side elskede han den danske Bonde, særlig for hans tilbageholdne Væsen, hans Blufærdighed. Han sagde en Gang til mig:

„Har Du lagt Mærke til, at Bønderne siger „blu“. Det betyder blufærdig. Og hvor det dog klæder dem godt at være „blu“! Du har jo set Peder Mortensen paa Galtrup. Synes Du ikke, han har et dejligt blufærdigt Væsen? Du er selv „blu“, Anton Nielsen, men ikke i den Grad, for Du har jo været saa meget iblandt Folk.“

* * *

Da jeg havde fattet mig efter det Tordenslag, som Triers Død var for mig, vilde